

ARVIOITA

Juhlamessu soi railakkaasti

Urkuyö ja aaria Espoon tuomiokirkossa. Tiina Vahevaara, sopraano, Sauli Tiilikainen, baritoni, Marianne Gustafsson Burgmann, urut; Novena Ensemble, valmennus Nina Kronlund, ja Suomen Kansallisoopperan orkesteri, joht. Kari Tikka. – Mozart, Mascagni, Verdi, Kyllönen.

KONSERTTI. Espoon kaupungin ja seurakunnan 550-vuotisjuhlan komistamiseksi Urkuyö ja aaria -konserttiin oli panostettu normaalia enemmän.

Kari Tikan johdolla Kansallisoopperan orkesteri soitti tempaavasti Mozartin *Figaron häät* -alkusoiton, ja Pietro Mascagnin *Sinfoninen välisoitto* oopperasta *Cavalleria rusticana* soi suloisesti pehmeästi.

Tiina Vahevaara tulkitsi ilmeikkäästi ja vahvasti hui-

pentaen Verdin *La traviatan* aarian *Addio del passato*. Sauli Tiilikaisen baritoni oli sulaa vahaa, ja Germontin *Di Provenza il mar* samaisesta oopperasta kirvoitti raikuvat aplodit.

Timo-Juhani Kyllöseltä oli tilattu *Missa festiva* Espoon juhluvuoden kunniaksi. *Juhlamessu* olikin nimensä arvoisen.

Vaikka käytössä oli pienehkö orkesteri, sen runsaat lyömäsoitinosuudet, vahvat bassot ja tuhti urkusointi synnyttivät uljaan kajahtelun Tuomiokirkkoon.

Perinteisen messun standardimaisimmista ratkaisuista poikettiin, ja *Juhlamessua* luonnehtii kaikkialla esiin pyrkivä latinalaisen rytmiikan tuoma liike-energia.

Ratkaisu oli onnistunut, sillä se valpasti muusikot ja toi esitykseen sähkökyttä.

Värikkään ja railakkaan messun kuoro-osuus on vaativa sointukielen moninaisuuden vuoksi, mutta Novena Ensemble selvisi koettelemuksesta hyvin.

Vahevaara ja Tiilikainen

saivat käyttää koko rekisterinsä ja taiteilla runsaissa hyppyissä.
Veijo Murtomäki

Nostalgiatrippejä

United Snakes: Henkilökohtaista URB-festivaalilla Stoassa. Ohjaus ja konsepti Arja Tiili, esiintyjät Petri Kanerva, Kaisa Niemi, Arja Tiili, Henna Kaikula ja Niki Sopenen, muusikot Kasper Laine, Antti Kivimäki, Ville Väätäinen ja Joska Josafat, valot Jani-Matti Salo.

TANSSI. Arja Tiilin neljä vuotta sitten nähty teos *Raaka-aineet* kertasi katutanssin ja -kulttuurin historiaa 1980-luvulta lähtien. Jatko-osassa *Henkilökohtaista* mennään tekijöiden henkilöhistorioihin. Sekalainen soppa siitä syntyy, iloisen kirjava kuin elämä itse.

Stoan näyttämö on riisuttu putipuhtaaksi, mistä syntyy ikävä ristiriita teoksen intiimiyden kanssa. Kovin kolkossa maisemassa taiteilijat jakavat lapsuusmuistojaan.

Kokonaisuus on Tiilille